



Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Preot paroh: Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiviți.” (Romani 12, 12)

Anul III • Nr. 20 (68) • 10 iulie 2022

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să ne ținem cu putere de ceea ce este bine

Sfântul Irineu al Lyonului (sec. al II-lea d. Hr.)

„**L**oa Dumnezeu nu există silă. În permanență ne vrea doar binele și da oamenilor și îngerilor (și ei ființe raționale), cărora le-a dat și puterea de a alege, doar sfaturi de nădejde. Cei ascultători au ceea ce este bun în mod liber și pe bună dreptate. Este dat de Dumnezeu, dar de către ei păstrat... Duhul omului are voință liberă de la început, și la fel și Dumnezeu, după al cărui chip și asemănare a fost creată lumea. Omul este îndemnat să se țină cu putere de ceea ce este bine și prin aceasta să asculte de Dumnezeu, ceea ce nu se referă numai la fapte, ci și la credință. Dumnezeu a lăsat să existe în om libera voință ca să poată fi folosită de către om... după cum se arată și în răspunsul lui Iisus către sutaș: *Du-te, fie ție după cum ai crezut.*”

Este bine să știm

Cele șapte Sfinte Taine ale Bisericii

Sfintele Taine sunt lucrări văzute, instituite de Mântuitorul Hristos și încredințate Sfintei Sale Biserici, prin care se împărtășește celor care le primesc harul nevăzut al Sfântului Duh, scopul lor fiind mântuirea și sfințirea credincioșilor.

Cele șapte Sfinte Taine sunt singurele mijloace de împărtășire a harului. Ele sunt necesare oricărui creștin pentru mântuire și sunt următoarele:

1 Botezul – este Taina prin care omul, prin întreita cufundare în apă și prin rostirea formulei botezului de către săvârșitor, intră în starea harică, curățindu-se de păcatul strămoșesc și devenind membru al Bisericii. Taina Botezului a fost instituită de Mântuitorul Hristos înainte de Înălțarea Sa la Cer, prin cuvintele: „Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh!” (Matei 28, 19).

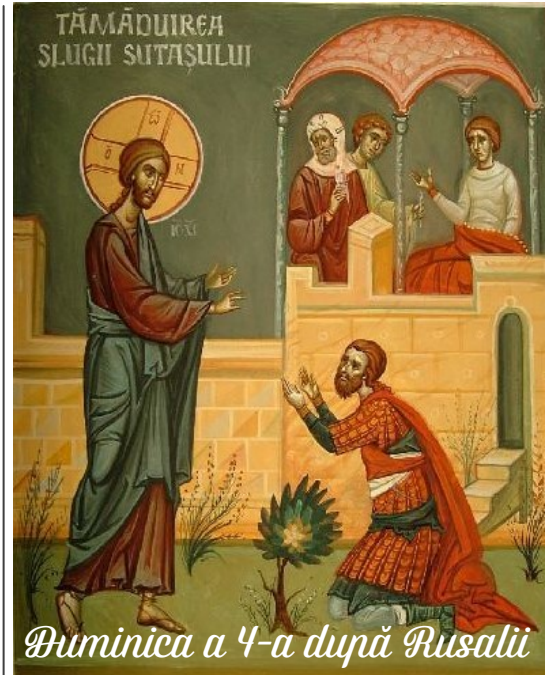
2 Mirungerea – este acea Taină prin care noul botezat, îndată după botez, primește harul Duhului Sfânt, spre a se întări și spori în noua viață dobândită prin Botez. „Iar Cel Care ne întărește pe noi... și ne-a uns pe noi este Dumnezeu, Care ne-a și pecetluit

pe noi” (II Corinteni 1, 21- 22).

3 Sfânta Euharistie (Împărtășania) – este Taina prin care, sub forma pâinii și a vinului, creștinul se împărtășește cu înseși Trupul și Sângele Domnului, prezente în mod real prin prefacerea elementelor la jertfa euharistică de la Sfânta Liturghie. A fost instituită de Mântuitorul la Cina cea de Taină, atunci când luând pâinea a zis: „Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu...”, apoi luând paharul și mulțumind, a zis: Beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu, al legii celei noi...” (Matei 26, 26-28).

4 Pocăința sau Mărturisirea – este Taina prin care creștinul, căinându-se de păcatele săvârșite și mărturisindu-le înaintea duhovnicului, primește de la Dumnezeu, prin dezlegarea preotului, iertarea păcatelor. Această Taină a fost mai întâi făgăduită de Mântuitorul Apostolilor Săi: „Oricâte veți lega pe pământ vor fi legate și în Cer, și oricâte veți dezlega pe pământ vor fi dezlegate și în Cer” (Matei 18, 18), iar după Învierea Sa a fost instituită ca Taină, când a zis „Luați Duh Sfânt, cărora le veți ierta păcatele se vor ierta lor; și cărora le veți ține vor fi ținute” (Ioan 20, 22-23).

(Va urma)



Duminica a 4-a după Rusalii

Acoperișul sutașului

Pr. Claudiu Rugină | Doxologia.ro

Jntâlnirea dintre Iisus și un sutaș care îi cere să-i vindece sluga bolnavă ne face să observăm noi aspecte în relația om-Dumnezeu și mai cu seamă în relația păgân-Dumnezeu. Eram obișnuiți cu poporul evreu care avea și are o relație specială cu Creatorul. Însă în episodul amintit ni se dezvăluie un alt fel de percepție când e vorba de lumea păgână.

La început nu e nimic deosebit; funcționarul roman vine cu o cerere firească, așa cum au venit și alții la Mântuitorul, Care se dovedise că-i poate vindeca și ajuta la nevoie. Nimic neobișnuit, din contră un gest ce descoperă un mare caracter acolo unde poate nu puteam vedea decât forță, duritate, împietrire. Și mai ales în sânul poporului evreu care nu vedea în celelalte neamuri decât răutate, lipsă de credință și de morală. Iisus îi răspunde prompt și se oferă să-l ajute promițând că va veni cât de repede în casa lui. Aici apare o reacție care trebuie observată cu multă finețe. La prima vedere pare un gest de smerenie când sutașul îi spune că nu e vrednic să-i intre sub acoperiș, ci că ar fi bine să spună numai cu cuvântul și totul se va rezolva. Ei bine, aici se descoperă un alt fel de percepere a credinței.

(continuare în pagina 2)

Acoperișul sutașului

Pr. Claudiu Rugină | Doxologia.ro

(continuare din pagina 1)

E vorba de lumea păgână care se poartă rece în legătură cu Creatorul. Îl recunoaște pe Dumnezeu, crede în el, dar Acesta ar fi bine să stea la locul Lui, în cer, și de acolo să dezvolte o legătură formală cu omul. Era credință, o laudă și Mântuitorul, și să nu credem vreodată că noi suntem mai credincioși decât alții. Au făcut-o creștinii în istorie și au ajuns la niște fapte ce vor atârna greu de conștiința lor.

E vorba de o diferență în felul în care se consumă aceste legături între om și Dumnezeu. Evreii au avut o altă abordare; ei au știut să-L primească pe Dumnezeu în casă și, mai mult decât atât, și L-au făcut tată. Ei erau poporul ales, adică cel iubit. Sutașul rămâne la un nivel formal al credinței. Asta era lumea păgână; Îl ținea pe Dumnezeu la locul Lui, departe de treburile oamenilor. Îl țineau la ușă. Pe când, de partea cealaltă, iudeii au știut să și-L apropie, și-au devenit fiii Lui. Vedeți gestul lui Avraam la antipod cu cel al sutașului; Avraam îl pune pe Dumnezeu la masă la stejarul Mamvri. Îl primește și îl omenește. Îl biruie pe Dumnezeu în sensul cel bun, cu o altă armă, cu sufletul, ceea ce sutașul nu poate să facă. (E drept că îl uimește cu credința, dar aceasta poate rămâne doar o performanță fără rost în actul mântuirii). El respinge autoinvitația lui Hristos nu pentru că era rău, căci s-a dovedit contrariul, ci pentru că astea erau limitele teologice ale lumii păgâne, astea erau hotarele peste care nu se putea trece.

Și pe cine inviți la masă? Pe cine iubești. Masa este locul

intim, e loc de împărtășire și de mântuire. Aduceți-vă aminte de Zaheu - L-a primit bucuros pe Mântuitorul și și-a mântuit casa și pe el.

Iată două atitudini diferite la fel de justificate prin credință, dar nejustificate prin trăiri, prin sentimente. Poporul evreu se definește prin genialitatea lui religioasă, așa cum poporul grec se va defini prin genialitatea lui rațională. Unii cu gândirea, alții cu inima. Avraam a reușit să facă din Dumnezeu Bunul lui cel mai de inimă.

Și Hristos, Care a iubit atât de mult să fie om, va întoarce acest gest al lui Avraam, îi va întoarce masa și va întinde Cina cea de Taină omului, ca gest reflex. Cina cea de Taină este masa de răspuns pe care Dumnezeu o dă lui Avraam ospitalierul, iubitorul de străini.

Sutașul nu-L primește pe Hristos decât ca stăpân, ca Dumnezeu atotputernic Care poate împlini orice cu cuvântul, cu logosul, adică cu rațiunea, dar nu și ca om, așa cum îi place lui Hristos să fie primit.

Evangelia aceasta trasează foarte clar acest hotar pe care păgânul nu-l va trece. De aceea poporul evreu va rămâne special în privința aceasta. N-au fost nici ei copiii cei mai cuminiți, s-au luat de gât cu Dumnezeu-Tatăl în unele împrejurări, dar au știut să și-L aducă pe Dumnezeu în inimă. Și L-au făcut pe Dumnezeu rudă de sânge, și știți ce delicată e problema aceasta.

Acesta e mesajul, poate mai puțin vizibil, al acestei întâlniri, acela că pe Dumnezeu nu e de ajuns să-L consideri ca atare, ci să-L silești să-ți fie mai mult, să-ți fie prieten; să-L iubești și să te iubească. Asta face Avraam - îi spune lui Dumnezeu „vino să stăm la masă, îți dau ce am, vino să ne împărtășim amândoi”. Sesizați ce relație se deschide? Avraam taie un vițel pentru Dumnezeu, îl spală și-L hrănește, pentru ca Dumnezeu, la vremea potrivită, să-i întoarcă cina supremă.

Sărbătorim pe 12 iulie

„Prodromița” – icoana pictată peste noapte de mână nepământească

Cătălin Acasandrei | Doxologia.ro

Se împlinesc **159 de ani de la zăvârirea minunată a icoanei Maicii Domnului „Prodromița”** din Sfântul Munte Athos, a cărei cinstire este pomenită pe 12 iulie în calendarul ortodox. Deși mulți dintre noi am auzit sau am citit minunile săvârșite în viața celor care s-au rugat cu stăruință și au cerut ajutorul în fața acestei icoane a Maicii Domnului, puțini cunosc detalii despre modul în care a fost ea zugrăvită.

Povestea urcă în timp până la mijlocul anilor 1800 și se leagă de numele ieroschimonașului Nifon de la Mănăstirea Horaița - Neamț, cel care, în timpul lucrărilor de ridicare ale schitului Prodromu, căuta un iconar care să zugrăvească pe lemn de tei o icoană a Maicii Domnului și care să fie pictată potrivit rânduielilor bisericești. Acestea presupun citirea zilnică a Acatistului Maicii Domnului, post negru cu o singură masă pe zi la sfârșitul lucrului, înfrânarea de la mânie, mândrie și păcate trupești, precum și celelalte rânduieli.

Gândul său a fost ca Icoana Maicii Domnului să fie pictată acasă, în Moldova. Cu toate că existau și alți mari pictori

în acea vreme, a fost ales iconarul Iordache Nicolau din Iași. Acesta a început pictura icoanei în anul 1863, respectând cu sfințenie vechile canoane. Deși era foarte priceput în a reda trăsăturile Sfințelilor Chipuri ale Fecioarei Maria și a Pruncului Iisus din brațele ei, Iordache Nicolau se poticnește inexplicabil.

Speriat și supărat că și-ar fi putut pierde înclinația și meșteșugul, a acoperit Icoana, a încuiat atelierul de la Mănăstirea Bucium și s-a așezat în genunchi, la rugăciune, intenționând să nu renunțe, ci să continue în ziua următoare. Întorcându-se a doua zi la atelier, deschide ușa și rămâne copleșit: Icoana era terminată, iar chipurile Maicii Domnului și al lui Hristos împrăștiau peste tot lumină, strălucire și Har.

Analizele și cercetările ulterioare efectuate în laboratoare de specialitate au confirmat, într-adevăr, faptul că fața Maicii Domnului și a Pruncului nu prezintă nicio urmă de pensulă. Dimensiunile icoanei sunt de 1000/700 mm, chipul Maicii Domnului și al Pruncului Iisus având nuanța de galben a grâului. Iordache Nicolau însuși întărește minunea zu-

grăvirii acestei icoane cu mărturia sa din 29 iunie 1863, păstrată până astăzi pe un petec de hârtie în arhiva Schitului Prodromu din Sfântul Munte: „Eu, Iordache Nicolau, zugrav din târgul Iași, am zugrăvit această Sfântă Icoană a Maicii Domnului cu însăși mâna mea, la care a venit o minune: după ce am isprăvit veșmintele, după meșteșugul zugrăvirii mele, m-am apucat să lucrez fețele Maicii Domnului și a lui Iisus Hristos. Privind eu la chipuri, cu totul a ieșit potrivit, pentru care foarte mult m-am mâhnit, socotind că am uitat meșteșugul. A doua zi, după ce m-am sculat, am făcut trei mătăanii mari înaintea Maicii Domnului, rugându-mă să-mi lumineze mintea, să pot isprăvi sfânta ei icoană. Când m-am dus să mă apuc de lucru, am aflat chipurile drese desăvârșit, precum se vede. Văzând această minune, n-am mai voit a pune condeiel, fără numai am dat lustrul cuvințios, deși o greșeală a fost aceasta că am dat lustru la o asemenea minune”.

Având în vedere faptul că acest fapt minunat s-a petrecut de sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel, s-a hotărât ca cinstirea acestei Sfinte Icoane să se facă în data de **12 iulie**, înainte de Soborul Sfântului Arhanghel Gavriil, îngerul binevestitor al Născătoarei de Dumnezeu. Viețuitorii de la Prodromu prăznuiesc această minune în chip deosebit, prin priveghere de toată noaptea, sărbătoarea din 12 iulie devenind cel de-al doilea hram al Schitului românesc Prodromu din Sfântul Munte Athos.